

— То се знае, усмихнато отговорилъ стариятъ пчеларь. Елате да видите кждѣ се крие моята обичъ къмъ пчелитѣ.

Той открилъ единъ кошерь и измѣкналъ една медена пита. Тя лѣснала на слънцето.

— Ето, това е то картината на задружния трудъ, дѣца. Отрѣзалъ съ ножъ едно парче и далъ на любопитнитѣ момчета.

— Чудно, дѣдо, и този толкова сладъкъ медъ е все отъ тия черни пчелици, нали?

— О, разбира се, на неуморния трудъ се дължи всичко: ние не бихме знаели що е сладъкъ медъ, ако пчелитѣ живѣеха една по една и не работѣха тъй усилено.

— Истина, дѣдо, както майсторитѣ изграждатъ голѣмитѣ здания съ дълъгъ трудъ, тъй сж и пчелитѣ, нали?...

— Тъй, тъй, дѣдовото, тъй: полека лека, съ черенъ трудъ и постоянство, като пчелитѣ, се подготвя всичко хубаво въ живота...

— Благодаримъ ти, дѣдо, — ние разбрахме вече, че оная чудна пеперуда не може да се сравни нито съ една отъ тия черни, но работливи и медоносни пчелици!...

К. Дечевъ.

